

ЛОКУД И СИЕ
КРЕЩАЩОТО СТЬЛБИЩЕ

ДЖОНАТАН СТРАУД

**ЛОКУД
И СИЕ**

**КРЕЩАЩОТО
СТЪЛБИЩЕ**

Артлайн Студиос
София, 2020

Jonathan Stroud
LOCKWOOD & CO
THE SCREAMING STAIRCASE
copyright © 2013 by Jonathan Stroud
All rights reserved.

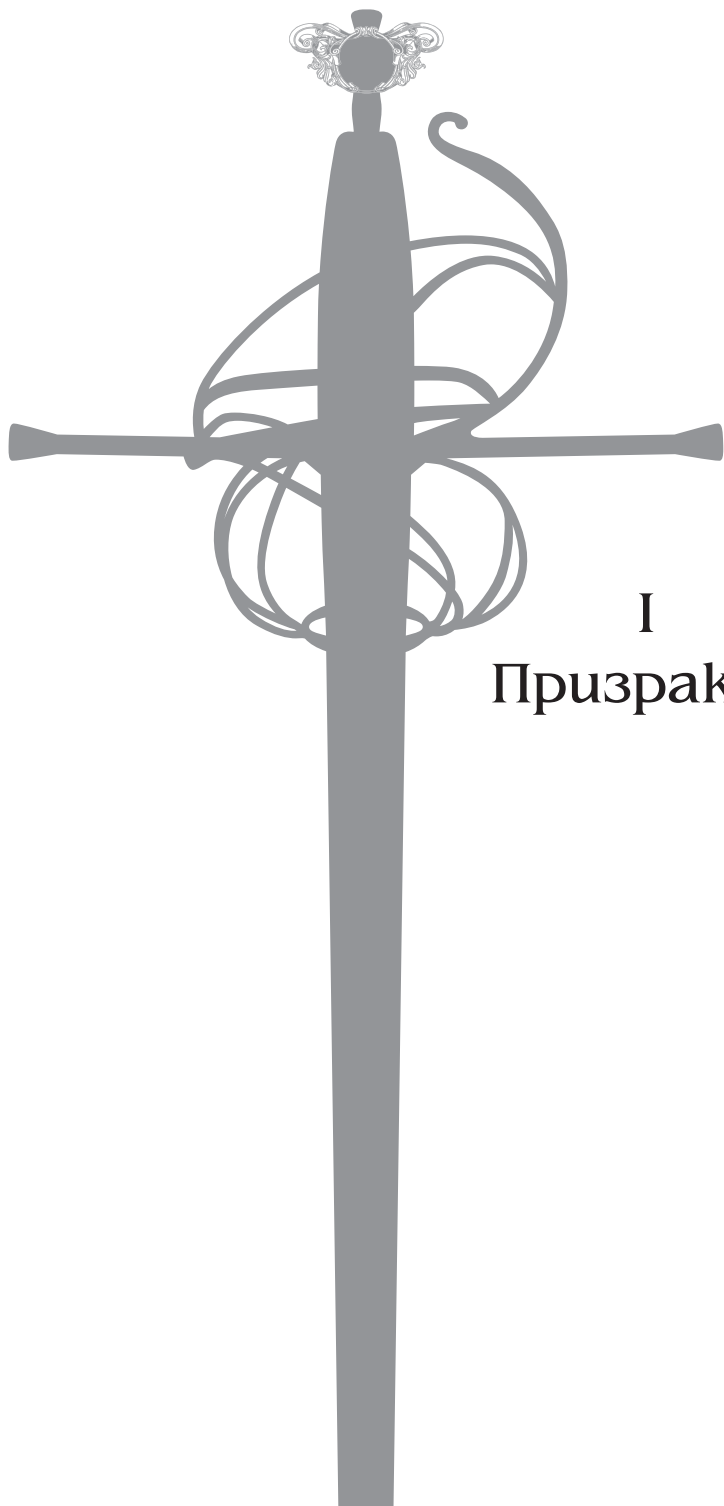
Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ЛОКУД И СИЕ
КРЕЩАЩОТО СТЪЛБИЩЕ
2020 Студиото на А
Всички права запазени.
Автор: Джонатан Страуд
Превод: © 2020 Цветана Генчева
Редактор и коректор: Венелин Пройков
Корица: Георги Мерамджиев
Предпечат и печат: Студиото на А
Издател: Студиото на А
България, София 1421
кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4
тел.: +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-174-3

I
Призракът

Нямам намерение да разказвам почти нищо за първите няколко случая, които разследвах за „Локуд и Сие“ отчасти, за да запазя самоличността на жертвите, отчасти заради кървищата, които се лееха при тези инциденти, но най-вече, защото с находчивост и изобретателност благополучно успяхме да ги сканем. Ето, призна си! Нито един от въпросните ранни случаи не приключи чистичко и спретнато, както ни се искаше. Да, истина е, че Ужасът Мортлейк беше прокуден, но само до Ричмънд Парк, където дори сега обикаля нощем притихналите дървета. Да, и Сивия призрак от Олггейт, и създаването, известно като Тракащите кости, бяха унищожени, но едва след като отнеха още няколко (сега държа да подчертая, ненужни) живота. А пък що се отнася до зловещата сянка, която следваше младата госпожа Андрюс и заплашваше и здравия ѝ разум, и подгъвите на роклите ѝ, независимо къде горкичката решише да броди по света, въпросната сянка ще бъде винаги след нея. Ето защо, двамата с Локуд не можехме да представим портфолио с безупречно разрешени случаи, докато отивахме към Шийн Роуд 62 в онази мъглива есенна вечер и когато гръннахме звънеца.

Бяхме застанали с гръб към приглушените звуци на трафика, които долитаха откъм улицата и облечената в ръкавица ръка на Локуд стискаше шнура за звънеца. Ехото заглъхна някъде дълбоко в къщата. Погледнах вратата

с малките обезцветени от слънцето петна, изтритите места на пощенската кутия и четирите ромбоидни прозорчета с матирано стъкло, които разкриваха единствено мрак. По нищо не личеше някой да използва верандата, в ъглите се бяха събрали мокри букови листа, както и по пътеката към къщата и полянката отпред.

– Добре – обадих се аз. – Не забравяй новите ни правила. Да не вземеш да грънкаш пак каквото ти хрумне. Не разсъждавай на глас кой кого е убил, защо и кога. И най-вече не влизай в кожата на клиента. Много те моля. Това не се приема добре.

– Прекалено много забрани, Луси – заяви Локуд.

– Точно така.

– Много добре знаеш, че отлично разпознавам акцентите. Копирам хората, без дори да се замисля.

– Добре, копирай ги колкото искаш, но *след* срещата. Не на висок глас, не пред тях и *най-вече* не и когато пред нас е застанал двуметров ирландски докер с говорен дефект, а сме на почти километър от най-близкия път.

– Да, наистина беше госта подвижен за ръста си – съгласи се Локуд. – Но пък преследването щеше да се отрази добре на формата ни. Усещаш ли нещо?

– Все още не. Само че няма и да усетя, ако стоим навън. Ами ти?

Той пусна връвчицата на звънеца и се зае да си оправи яката на палтото.

– Може да ти се стори странно, но усетих. През последните няколко часа е имало смърт в градината. Под онази лавровишня по средата на пътеката.

– И сега се каниш да ми кажеш, че става въпрос за едва забележим отблясък. – Бях навела глава на една страна, полупритворила очи, докато се вслушвах в тишината на къщата.

– Да, приблизително с размерите на мишка – призна Локуд. – Може да е била и полевка. Сигурно я е спипала някоя котка.

– Значи... най-вероятно не става въпрос за нашия слу-
чай, след като става въпрос за мишка.

– Май да.

Зад матовите стъкла долових движение вътре в къща-
та: нещо се размести в черните дълбини на антрето.

– Добре, стегни се – предупредих аз. – Тя идва. Нали
не си забравил какво ти казах?

Локуд прилекна и вдигна сака, пуснат до краката му.
И двамата отстъпихме крачка назад, подготвихме се за
лобезни усмивки, изпълнени с уважение.

Зачакахме. Нищо не се случи. Вратата си остана за-
творена.

Вътре нямаше никой.

Локуд тъкмо понечи да заговори, когато чухме стъпки
на пътеката зад нас.

– Много се извинявам! – Жената, която изплува от
мъглата, пристъпваше бавно, но щом се обърнахме, тя за-
бърза. – Моля да ме извините! – повтори тя. – Забавиха
ме. Не очаквах да сте толкова бързи.

Тя се качи по стълбите. Оказа се ниска, пълничка, с кръг-
ло лице, което издаваше, че е навлязла в средна възраст.
Правата ѝ, пепелно руса коса беше опъната назад и стег-
ната с фиби над ушите. Жената беше с дълга черна пола,
колосана бяла риза и огромна вълнена жилетка, отстрани
с увиснали джобове. В едната ръка стискаше тънка папка.

– Госпожо Хоуп? – започнах аз. – Добър вечер, госпожо.
Казвам се Луси Карлайл, а това е Антъни Локуд от „Локуд
и Сие“. Идваме във връзка с обаждането ви.

Жената спря на предпоследното стъпало и ни погледна
с едрите си сиви очи, в които проличаха всички онези чув-
ства, които бяхме свикнали да виждаме. Недоверие, него-
дувание, несигурност и страх – всички до едно проличаха.
Те бяха нещо напълно обичайно в професията ни, затова не
ги приемахме лично.

Погледът ѝ се стрелна между нас, тя забеляза спретна-
тите ни грехи и грижливо сресани коси, лъскавите рапири

на коленете и тежките чанти, които носехме. След това задържа очи на лицата ни. Не понечи да мине покрай нас към вратата на къщата. Свободната ѝ ръка беше пъхната дълбоко в джоба на жилетката и плетката се беше разтегнала.

– Само двамата ли сте? – попита най-сетне тя.

– Само ние сме – потвърдих.

– Много сте млади.

Локуд ѝ отправи усмивка и топлината ѝ озари вечерта.

– Така трябва, госпожо Хоуп. Така трябва.

– Всъщност, аз *не съм* госпожа Хоуп. – Нейната усмивка беше измъчена, неболен отклик на чара на Локуд. Тя трепна по лицето ѝ и се скри, а след нея остана единствено безпокойство. – Аз съм гъщеря ѝ, Сузи Мартин. За съжаление мама няма да гоиде.

– Но ние се уговорихме да се срещнем – отвърнах. – Тя щеше да ни разведе из къщата.

– Знам. – Жената сведе поглед към елегантните си черни обувки. – За съжаление тя не желае да стъпва повече тук. Обстоятелствата около смъртта на татко бяха повече от ужасни, но напоследък среднощните... *смущения* станаха прекалени. Снощи беше особено зле и мама реши, че ѝ е дошло до гуша. Сега е при мен. Очевидно е, че ще трябва да продадем къщата, но няма как да го направим преди тук да стане безопасно... – Тя присви леко очи. – Затова сте тук... Извинете, но не трябва ли да има възрастен с вас? Наблюдател, който да присъства на разследването. Всъщност, вие *на колко* сте?

– Достатъчно големи и достатъчно млади – усмихна се Локуд. – Съвършената възраст.

– Ако трябва да сме точни – добавих аз, – законът посочва, че присъствието на възрастен е задължително, ако оперативните работници са в процес на обучение. Истина е, че някои от по-големите агенции *винаги* използват наблюдатели, но това е тяхната политика. Ние сме напълно квалифицирани и самостоятелни и *за нас* подобна намеса е напълно ненужна.

– Опитът е доказал – продължи да обяснява мило Локуд, – че възрастните единствено пречат. Ние, разбира се, носим лицензите си, ако искате да ги погледнете.

Жената прокара ръка по гладката си руса коса.

– Не, не... Няма нужда. Тъй като мама изрично ви посочи, сигурна съм, че всичко ще бъде наред... – Гласът ѝ прозвуча безизразно и неуверено. Последва кратко мълчание.

– Благодаря, госпожо. – Погледнах отново към приотхнатата врата, която ни очакваше. – Има и още нещо. Има ли някой в къщата? Когато звъннахме, ми се стори...

Тя вдигна бързо очи и срещна моите.

– Не. Това е напълно невъзможно. Единственият ключ е у мен.

– Ясно. Значи сме се объркали.

– Няма да ви задържам – заяви госпожа Мартин. – Мама е попълнила бланката, която сте ѝ изпратили. – Тя подаде бежовата папка. – Надява се да ви помогне.

– Сигурно. – Локуд пхна папката под палтото. – Много ви благодаря. Най-добре да започваме. Кажете на майка ви, че утре сутринта ще се обадим.

Жената му подаде връзка ключове. Някъде откъм пътя прозвуча клаксон, отговори му друг. До вечерния час имаше предостатъчно време, но нощта се спускаше и хората ставаха неспокойни. Искаха да се приберат у дома. Много скоро по улиците на Лондон нямаше да се движи нищо друго освен валма мъгла и лениви лунни лъчи. Най-точно казано, нищо, което възрастен би видял.

Сузи Мартин също беше наясно. Тя сви рамене и се загърна плътно в жилетката.

– Тръзвам. Най-добре да ви пожелаея успех... – Тя извърна поглед. – Толкова сте *млади!* Ужасно, че светът стигна дотук.

– Лека нощ, госпожо Мартин – подхвърли Локуд.

Тя не отговори, обърна се и заслужи по стълбите. След няколко секунди потъна в мъглата между лавровишните към пътя.

– Не е щастлива – рекох. – Според мен до утре су-
ринта ще сме приключили.

– Най-добре да разрешим случая до утре – отвърна
Локуд. – Готова ли си?

Погалих ефеса на рапирата.

– Напълно.

Той ми се усмихна широко, пристъпи към вратата и със
замах, достоен за магьосник, превъртя ключа.

Когато влизаш в къща, заета от Посетител, най-го-
бре е да се вмъкнеш бързо. Това е едно от първите правила,
които научаваш. Никога не се колебай, никога не се задър-
жай на входа. Защо? Защото в тези няколко секунди не е
твърде късно. Застанеш ли на вратата, усетиш ли свежия
въздух отзад и мрака отпред, трябва да си свършен ма-
лоумник, ако не ти се прииска да се въртнеш и да избягаш.
Щом си признаеш това, волята ти започва да се отцежда,
в гърдите ти нахлува ужас и прас, дотук си – обречен си
преди още да си започнал. Двамата с Локуд знаехме това
много добре, затова не се мотахме. Пъгнахме се вътре,
оставихме чантите на пода и затворихме тихо вратата
заг нас. След това се облегнахме на нея свършено тихо и
започнахме да оглеждаме и да се ослушваме.

Фойето на къщата, в която до съвсем скоро бяха жи-
вели господин и госпожа Хоуп, беше дълго и сравнително
тясно, въпреки че таванът го правеше да изглежда значи-
телно по-голямо. На пода имаше мраморни плочи в черно
и бяло, подредени диагонално, а над тях се издигаха стени
с избелели тапети. По средата се виждаше стръмно стъл-
бище към горния етаж. Фойето се извиваше покрай него
наляво и продължаваше напред в мрака. И от двете страни
имаше врати, които зееха в тъмното.

Всичко щеше да бъде много приятно, ако включим
светлините. На стената имаше електрически ключ. Не
посегнахме към него. Тук идва второто правило в работа-
та ни: електричеството пречи. То притъпява сетивата и

те прави сляп и глупав. Много по-добре е да се вслушваш в мрака. Добре е да разчиташ на страха.

Останахме смълчани и се заехме с работата си. Аз слушах. Локуд наблюдаваше. В къщата беше студено. Въздухът беше застоял, усещаше се леко кисела миризма както във всяко място без обич.

Наведох се към Локуд.

– Няма отопление – прошепнах.

– М-хм.

– Още нещо ли, как мислиш?

– М-хм.

Докато очите ми свикваха с мрака, забелязах нови подробности. Под извивката на парапета имаше малка полирана масичка, но която бе поставена купа с помпурки. По стените бяха закачени картини, повечето избелели постери на стари мюзикли и снимки на полегати хълмове и тихи морета. Напълно невинно. Всъщност фойето съвсем не беше грозно; на ярка дневна светлина сигурно щеше да изглежда приятно. Сега обаче съвсем не беше така, още повече че последната светлина се процеждаше през вратите и се бе протезнала като малко разкрити ковчези точно пред нас, а нашите сенки бяха очертани вътре. Още по-зле ставаеше, тъй като смъртта на стария господин Хоуп в това помещение притискаше сетивата ни.

Поех си дълбоко въздух, за да се успокоя и да прогоня зловещите мисли. След това затворих очи, скрих се от притискащата тъмнина и *започнах да се вслушвам.*

Слушах...

Коридори, площадки пред стълби, самите стълбища са артериите и въздухопроводите на всяка сграда. Тук протича всичко. Долавях ехо от нещата, които стават във всички съседни стаи. Понякога чуваш и други шумове, на които, ако трябва да сме максимално точни, не им е мястото тук. Ехото идва от миналото, от скрити неща...

Както бе и сега.

Отворих очи, взех си чантата и тръгнах бавно по коридора към стълбището. Локуд вече бе застанал до малката полирана масичка под парапета. Лицето му излъчваше бледа отразена светлина, която угваше откъм вратата.

– Чу ли нещо? – попита той.

– А-ха.

– Какво?

– Тихо почукване. Ту го има, ту го няма. Съвсем слабо е и не мога да определя откъде угва. Но ще стане по-силно – още не се е стъмнило напълно. Ами ти?

Той посочи основата на стълбите.

– Нали помниш какво се е случило с господин Хоуп?

– Паднал по стълбите и си счупил врата.

– Именно. Там има силно доловим остатъчен следсмъртен блясък цели три месеца след като е починал. Трябваше да си взема слънчевите очила, толкова ярко е сиянието. Така че онова, което госпожа Хоуп е разказала на Джордж по телефона, напълно се връзва. Съпругът ѝ се подхлъзнал, паднал и се ударил силно. – Той погледна към сенчестото стълбище. – Дълго, стръмно стълбище... Кофти начин да си отидеш.

Приведох се ниско, присвих очи към пода в полумрака.

– Да, погледни как са се нанукали плочите. Сигурно е паднал с адско...

Два силни трясъка прозвучаха на стълбите. Силен порив ме порази в лицето. Преди да успея да реагирам, нещо огромно, меко и безкрайно тежко се приземи точно на мястото, на което бях застанала аз. От удара зъбите ми изтракаха.

Отскочих назад и извадих рапирата от колана. Стоях притисната в стената, вдигнала оръжието, разтреперана, сърцето ми блъскаше оглушително в гърдите, а очите ми се мятаха ту наляво, ту надясно.

Нямаше нищо. Стълбището беше празно. Нямаше размазано тяло на пода.

Локуд се облегна небрежно на перилата. Беше твърде тъмно, за да съм сигурна, но можех да се закълна, че бе извил едната си вежда. Не беше чул абсолютно нищо.

– Добре ли си, Луси?

Дишах тежко.

– Не. Току-що чух ехото от последното падане на господин Хоуп. Беше много силно и съвсем реално. Все едно се стовари върху мен. Не се смей. Изобщо не е смешно.

– Извинявай. Май *нещо* се е раздвижило рано тази вечер. По-късно ще стане интересно. По кое време според теб?

Да разполагам с часовник със светъл циферблат е третото ми препоръчително правило. Не е никак зле, ако мога да издържам на неочаквано падане на температурата и силен ектоплазмен шок.

– Към шест – отвърнах.

– Добре. – Зъбите на Локуд не са толкова блестящи като часовника ми, но когато се ухили, е почти същото. – Предостатъчно време за чаша чай. След това ще си намерим призрачето.